

Ara, també li he de dir algunes coses. Com, per exemple, haurien d'haver pensat vostés quan legislaven. Perquè este embolic el provoquen vostés perquè, a més, legislen malament. Després també els he de dir una altra cosa: vostés diuen una cosa i en fan una altra totalment diferent. Perquè vostés advoquen per la llibertat horària i diuen a la gent llibertat horària, però es trauen de la mànega les ZGAT i les ZGAT no donen llibertat horària, es deixen a gent fora. Aleshores, vostés també haurien d'haver pensat què és el que feien quan estaven legislant. Perquè, vaja embolic que tenim!

I, a més a més, ara li ho diré tècnicament, tècnicament. Que supose que vosté ho sabrà, però li ho torne a repetir. Declaracions de les zones de gran afluència turística vénen regulades per la Llei 3/2011, de 23 de març, de comerç de la Comunitat Valenciana. Sabem qui governava allí, no? Totalment condicionada per la normativa estatal, Llei 1/2004 d'horaris comercials, modificada pel Reial decret llei 20/2012. També sabem qui governava ahí. Llei 3/2011 va ser modificada en època de l'anterior govern del Partit Popular d'Alberto Fabra, de La Generalitat, pel Decret llei 1/2015, que era evident que Alberto Fabra crec que era del Partit Popular. El govern de l'estat del Partit Popular presidit per Mariano Rajoy abans d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra este, va convocar la Comissió Bilateral de Negociació Estat-Generalitat.

Va haver de ser aquest Consell, aquest Consell, al novembre de 2015, el que va aplegar a un acord amb el govern de l'estat per a solucionar les discrepàncies del text aprovat pel Consell anterior, donant lloc a l'aprovació del Decret llei 1/2016, de 26 de febrer, del Consell, de modificació del Decret llei 1/2015, de 27 de febrer del Consell, d'horaris comercials a la Comunitat Valenciana, iniciativa que, com vostés saben, es va tractar ací fa pocs dies.

A més, els he de dir que un dels problemes del Decret llei 1/2015 es troba en que no preveia un procediment per a la modificació de les ZGAT. Aquesta falta de previsió condueix a La Generalitat, com a administració, a una situació absurda, ja que, si no és possible modificar les ZGAT, per a reduir la seua grandària o per a eventualment eliminar-la, tampoc no es podria ampliar. Per tant, és evident que vostés, els anteriors responsables i gestors, els del seu partit, ens han ficat –com he dit abans– en un embolic per la seua decisió superarbitrària, a més a més, en la concessió de les ZGAT que van fer en el seu moment.

També vull dir-li que supose que vosté tindrà clar que l'actual Consell té una posició molt clara i, a més a més, reflectida en l'Acord del Botànic, que aposta decididament pel xicotet i mitjà comerç i el comerç de proximitat. Per tant, això també li haurà de fer pensar com hem d'actuar i on hem d'arribar des del Consell i la mateixa conselleria.

Així i tot, així i tot, la realitat impera i sabem que no n'hi ha solament xicotet i mitjà comerç. I, per tant, des de la conselleria i este conseller està buscant equilibris, està negociant per tal d'arribar a acords en el tema d'horaris comercials i no anem a parar fins que realment ho pugam aconseguir. He de dir-li que no n'hi haurà una solució categòrica i que totes les parts hauran de cedir. I és l'única via per a tallar, d'una vegada, el tema d'horaris comercials.

I, a més a més, estem seguint negociant per a arribar a un consens que deixe el més satisfet possible tant a

treballadors/treballadores –amb qui vostés pensaven ben poc–, com als comerços en la seua totalitat, xicotets, grans i mitjans, i als consumidors.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Pregunta número 339, que formula la diputada Noelia Hernández, del Grup Parlamentari Socialista, al conseller d'economia sostenible.

La senyora Hernández Sánchez:

Muchas gracias.

Buenas tardes, señor *conseller*.

Hace unos meses, a principios de este año, sabíamos que la *conselleria* de economía sostenible, a través del Ivace, había hecho efectivo unas deudas que había atrasadas para empresas y asociaciones del año 2011. Y digo bien, que es del año 2011, no me equivoco. El Ivace era el único instrumento que tenía el anterior Consell para apoyar la política industrial y a nuestro tejido productivo y, sin embargo, se encontraba con un atasco descomunal de más de cien millones de euros, no sólo por el impago de ayudas y subvenciones que ya estaban aprobadas, sino por la nula capacidad administrativa para estudiar los expedientes de propuestas y de solicitudes presentadas. Un atasco burocrático y unas deudas acumuladas que se encontró el actual Consell y que han tenido que deshacer o están deshaciendo poco a poco.

No era suficiente con que las ayudas y los recursos destinados a la política industrial, a la innovación, a la energía y al resto de materias que pueden incidir en un aumento de la capacidad y de la actividad económica y, por tanto, detener el desempleo, cayeran año tras año; sino que, además, lo poco que se mantenía se anunciaba a bombo y platillo en la prensa como medidas de política industrial muy poco efectivas, pero luego no se pagaban, se quedaban en un cajón olvidadas e impagadas.

La falta de ejecución presupuestaria no vende tanto en la prensa, pero es algo evidente que hay que dejar claro y dejar patente, porque es algo que hemos heredado y que nos hemos encontrado. Aunque luego nos vayan vendiendo algunos que nadie gestiona mejor la economía que el Partido Popular, pero bueno. Además, debemos pensar qué causa esta actuación en las empresas de nuestra comunidad, porque no sólo caen en el desánimo y no vuelven a concurrir a este tipo de ayudas porque creen que no se les va a pagar, o que si se les paga se va a tardar años en hacerlo, sino que aumenta la desconfianza en las instituciones. Porque nuestras instituciones nos prometen programas presupuestarios que luego no se ejecutan.

Por tanto, me gustaría saber a qué correspondía específicamente esta deuda que se ha hecho efectiva de 2011 y, lo que

es más importante, cuánto queda por pagar de los ejercicios posteriores.

Muchas gracias.

La senyora vicepresidenta primera:

(Inoïble) ... Hernández.

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Senyora presidenta.

Senyora diputada, coincidim al cent per cent en tot el que ha dit. Jo el que vull dir-li és que no tinga vosté cap dubte que no ens va agradar gens ni mica el panorama general que ens vam trobar fa un any a l'arribada de la conselleria. I més, respecte a la gran quantitat de deute que es tenia, sobretot, amb les xicotetes i mitjanes empreses del nostre territori. Que, en definitiva, són el gran motor de la nostra economia i, també, les més susceptibles a tancaments en cas d'impagaments.

Per açò, el primer que vam fer en arribar al govern va ser imposar-nos com a objectiu posar al dia els pagaments de les empreses, no? Que, fins i tot, tenien deutes des de 2011, és a dir, alguns, fins i tot, des de 2010.

He d'aclarir-li també que el procés per a materialitzar el pagament als beneficiaris i préstecs depén de la justificació de les inversions i despeses realitzades per les mateixes empreses i la posterior verificació i certificació, d'acord amb els procediments establits per la Llei general de subvencions i la normativa dels fons europeus per a garantir l'ulterior reemborsament a La Generalitat del cofinançament compromés per la Unió Europea, que tampoc estava fet.

Una vegada s'ha efectuat la verificació i certificació, el pagament de les ajudes està supeditat a la situació de tresoreria de l'Ivace que es nodreix de transferències de La Generalitat. La realització d'aquestes transferències depén tant de la voluntat política com de l'existència de liquiditat.

He de dir-li que, a pesar de l'infrafinançament, de la falta de recursos i dels entrebancs del govern de l'estat, bàsicament en el cas del FLA, hem saldat amb les empreses i associacions empresarials del País Valencià el deute pendent de l'Ivace en 1,3 milions d'euros per a projectes aprovats en l'exercici 2011; aquests 1,3 milions d'euros cobreixen les despeses dels projectes innovadors de seixanta empreses del País Valencià.

Quant als projectes dels exercicis 2012 i 2013, estan actualment en fase de verificació i, previsiblement, els pagarem en breu.

També, hem pagat la totalitat del deute que l'Ivace tenia pendent amb els instituts tecnològics. En set mesos s'ha pagat als instituts tecnològics 33.800.000 euros, incloent-hi projectes d'R+D+I de les convocatòries de 2014.

Els projectes de 2015 estan en fase de verificació i tenim previst pagar-los, també, en breu.

I, finalment, hem reduït el deute que es mantenia amb empreses del sector del calcer en un 83,3% i que ascendia a més de huit-cents tres mil euros.

En aquestos deu mesos, l'Ivace ha pagat 669.150 euros corresponents a noranta-un projectes d'investigació, desenvolupament tecnològic i innovació realitzats per les empreses del sector del calcer.

Amb tot açò, per part de l'Ivace, a hores d'ara, l'import pendent de verificació ascendeix a 31.622.000 euros, i el pendent de pagament a 2.254.815 euros. En total, 33.877.000 euros.

En resum, quan vam arribar al govern al juliol, des de l'Ivace, entre pendent de verificació i de pagament es devien més de seixanta-huit milions d'euros. A hores d'ara, s'ha aconseguit rebaixar el deute en més d'un 50% fins arribar al deute –que li acabe de dir– de 33.877.000 euros.

Dir-li que la voluntat de la conselleria és continuar treballant per a regularitzar els pagaments i per a donar a les associacions, empreses i instituts tecnològics el protagonisme que mereixen perquè continuen ajudant-nos a guanyar en cohesió social des de la millora contínua en el treball productiu.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

L'última pregunta és la que es formularà, la 489, pel diputat Víctor García, del Grup Parlamentari Compromís, també al conseller d'economia sostenible.

Senyor García, quan vullga.

El senyor García i Tomàs:

Gràcies, president.

Senyor conseller, bona vesprada.

Bé, senyor Climent, compartim que la sinistralitat laboral és una xacra per a la nostra societat.

I tot i que fa més de vint anys que s'aprovà la llei de prevenció de riscos laborals, que va suposar un canvi en la política de prevenció de les empreses i va contribuir a una baixada considerable dels accidents de treball, no obstant això, no estem de celebracions.

Des de fa uns anys, s'ha produït un augment dels accidents laborals, i és que amb l'excusa de la crisi s'incompleix sistemàticament la llei i en lloc d'avançar, millorar i anar cap endavant, amb les polítiques de regressives del PP hem anat cap endarrere els últims anys.

El desistiment per part de l'administració del PP i les seues polítiques d'austeritat han portar a la passivitat i a la